

ကောင်းသန့်
လေသီပြိုင်မားသော တောင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှ
တစ်ခုသော
ပန်းဥယျာဉ်

ကျွန်တော်၏ တစ်ခုသောပန်းဥယျာဉ်

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်သည် ဝေသီမြင့်မားတောင်ထိပ်ဖျားပေါ်တွင် ရှိသော ပန်းဥယျာဉ် တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ထိုပန်းဥယျာဉ်ကို အလှဆုံးအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မွမ်းမံ ပြင်ဆင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် စိုက်ပျိုးခဲ့သော ပန်းတွေမပွင့်မီ မေဝမီမှာ ထိုပန်းဥယျာဉ်လေးကို ကျွန်တော် စွန့်ခွာခဲ့ရပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီပေါ့။

အို ... ဘာလိုလိုနှင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ တောင် ကျော်ခဲ့ပါပေါ့လား။

မမေ့ ... မမေ့ ... ယနေ့တိုင် မမေ့။ အောက်မေ့သတိရ လွမ်းဆွတ်နေဆဲပါပဲ။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် လွမ်းဆွတ်သတိရမိသောအချိန် ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လကျောင်းဖွင့်ချိန်တွင် ဝေသီမြင့်မားတောင်ထိပ်ဖျားပေါ်က တစ်ခုသော ပန်းဥယျာဉ်အမည်တပ်၍ ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို စတင် ရေးမိပါတော့သည်။

ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်၏ အလွမ်း၊ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်၏ စေတနာ၊ ဝေဒနာတို့ကို ဖော်ကျူးရေးသားခြယ်မှုန်းခဲ့ပါ၏ ။

ကျောင်းဆရာဆိုတာ ဒါမျိုး ... ဟု နှောင်းလူတို့ကို ပြောပြချင်သော စေတနာကို ထင်ရှား အောင်ကြိုးပမ်းအားထုတ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

အလွမ်းထက် အလုပ်ကို ပေါ်လွင်စေချင်သောကြောင့် ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ဖတ်ချင်သူများအတွက်

အလွမ်းရသမပေးနိုင်ခဲ့သည်ရှိသော် နားလည်ခွင့်လွှတ် ပေးစေချင်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ ယခုတိုင် လွမ်းနေဆဲ။ ကျွန်တော့် ပန်းဥယျာဉ်လေးအကြောင်းကို အမြဲနားစွင့်နေဆဲ။

ကျောင်းဆရာ နှလုံးသားဖြင့် ခံစားသတိရ တမ်းတမိနေဆဲ။

အခွင့်ရေးရလျှင် ဟိုး ... အေဝးမှာ ရှိနေသည့် ဝေသီမြင့်မား ထောင်ထိပ်ဖျားပေါ်က ကျွန်တော်၏ တစ်ခုသော ပန်းဥယျာဉ်လေးဆီသို့ အရောက်သွားချင်နေမိဆဲပါပဲ။

၂၀၀၈ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် စတင်ရေးသားပြီး ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် အဆုံးသတ်ခဲ့ သည့် (၂ နှစ်ကျော်ရေးခဲ့ရသော) ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုရှည်ကြီးသည် ကျောင်းဆရာ လုပ်ချင်သူများနှင့် ကျောင်းဆရာစိတ်ရှိသည့် လူငယ်မောင်မယ်များကို နည်းပေးလမ်းပြ စိတ်ကိုနှိုးဆွပေးသော စာတစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဤစာအုပ်ကို အပင်ပန်းခံရေးရကျိုး နပ်ပြီဟု ဆိုချင်ပါတော့သည်။

ချစ်ခင်လျက်

၃၊ ၁၂၊ ၁၀

*

အပိုင်း - ၁ စေလိုရာစေ

ကျွန်တော်၏ ဘဝကံကြမ္မာသည် ၃ နှစ်တစ်ကြိမ် ပြောင်းလဲတတ်၏ ။

၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးတိုင်း အထက ထန်းတပင်မြို့နယ်တွင်
အထက်တန်းပြ အဖြစ် အလုပ်စတင်သည်။

၁၉၇၇ တွင် အထက၊ ပြန်တန်ဆာ သို့ပြောင်းသည်။

၁၉၈၀ တွင် ရန်ကုန်တိုင်း၊ အထက (၁)၊ မှော်ဘီသို့ပြောင်းသည်။

အထက (၁)၊ မှော်ဘီရောက်သောအခါ အထက်တန်းပြ ဆရာအဖြစ်
စာသင်ရသည်ကို ငြီးငွေ့သလို ဖြစ်လာသည်။

သူငယ်ချင်းအချို့က အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ရာထူးကို စေလိုရာ
စေလျှောက်ထားပြီး ကျောင်းအုပ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ မိမိလည်း မရိုးမရွ ဖြစ်လာ၏ ။
လက်ထောက်ဆရာဘဝဖြင့် သူများစီမံခန့်ခွဲမှုအောက်တွင် လုပ်ရတာ
စိတ်ကုန်လာသည်။ ကိုင်တိုင် စီမံခန့်ခွဲ အကောင်အထည်ဖော်ရသော
ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖြစ်ချင်သည်။

ထိုအချိန်က အသက် ၃၁ အရွယ်၊ တက်ကြွသော ကြက်ဖတစ်ကောင်လို
ဖြစ်နေတုန်း။

စံပြကျောင်း တစ်ကျောင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပြချင်သည်။

မိမိအစွမ်းကို ပြချင်သော လူငယ်အားမန်တို့က တဖျတ်ဖျတ်
လင်းလက်နေသည်။

အထက်တန်းပြ ဆရာအဖြစ် အစွမ်းပြခွင့် မရလို့လားဟု

မေးစရာရှိမည်။

ဟုတ်ကဲ့ ရပါသည် ဟုဖြေမည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ စီမံခန့်ခွဲမှု အားနည်းသော ကျောင်းအုပ်ကြီးများနှင့် စုံဆည်းရသောအခါ တက်ကြွသော ကြက်ဖသည် တစ်ကောင်တည်း ဖြစ်နေတတ်၏ ။

သို့သော် တစ်ကောင်တည်း ခြင်္သေ့ ဟူသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် အစွမ်းပြခဲ့သော်လည်း ထင်တိုင်းမပေါက်ခဲ့။ အရာမရောက်ခဲ့။

လုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ အခွင့်အာဏာ မိမိ၌ မရှိ။

မိမိလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်အတင်း တင်ပြပြန်လျှင်လည်း ကျောင်းအုပ်လုပ်သူက မိမိကို နားလည်ဖေးမလျှင် တော်၏ ။

သူ့ကို ကျော်လုပ်ချင်သူ လွှမ်းမိုးချင်သူဟု အမြင်ရှိသော ကျောင်းအုပ်ကြီးမျိုးနှင့် တွေ့သည့်အခါ မိမိဇက်ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်း ချုပ်ထားချင်သည်။

ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်မရ။

အစွမ်းပြချင်လျှင် လမ်းမထွက်ရမလိုဖြစ်၏ ။

ထိုစဉ်က မိမိက တက်ကြွလွန်းနေပုံ ရသည်။ အရာရာကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲချင်နေ၏ ။ အခြေအနေအချိန်အခါကို မသိ။ မိမိလုပ်ချင်တာပဲ သိနေသည်။

လူငယ်တန်မဲ့ အလျှော့ပေးရတာ မနိုင်လို့ သည်းခံရတာ တွေ များလာသောအခါ ကျောင်းအုပ်လုပ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေတော့၏ ။

ကိုယ်ကိုတိုင်လုပ်ပြချင်သော သူရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်။ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ချင်သော စေတနာ၊ ငါလုပ်လျှင် ဘာမဆို ဖြစ်ရမည်ထင်သော လူငယ်အားမာန်တို့၏ ပြင်းထန်သော တိုက်တွန်း စေ့ဆော်မှုကြောင့် မိသားစုကို မငဲ့ညှာတော့ဘဲ စေလိုရာစေ လျှောက်လွှာ တင်လိုက်တော့၏ ။

ထိုစဉ် မိမိမှာ ၈ နှစ်အရွယ် သားတစ်ယောက်နှင့် တစ်နှစ်အရွယ်
သမီးတစ်ယောက် ရှိနှင့်ပြီ။

အိမ်မှာလည်း ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက်မှ မရှိ။ သမီးလေး
မြဝတ်ရည်ကို ထိန်းကျောင်းပေးသော တောမှ ညကျောင်းလာတက်သည့် ညီမငယ်
တစ်ယောက်သာရှိသည်။

စုစုပေါင်း လေးယောက်သာရှိသော မိသားစုတွင်
မိမိဖွဲ့ထွက်သွားရမည်ဆိုလျှင် သားတို့ သမီးတို့အတွက် အားငယ်စရာ ဖြစ်မည်လား။

ဘာမျှ မစဉ်းစား ကျောင်းအုပ်လုပ်ချင်တာပဲ သိသည်။

လုပ်ချင်ပြီ ဆိုတော့လည်း မဖြစ် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သော ညဉ့်က
မိမိတွင် ရှိသည်။

လျှောက်လွှာတင်ရုံနှင့် မကျေနပ်။ လူကြီးတွေဆီ သွားတွေ့၏ ။ မိမိ
လုပ်ချင်ကိုင်ချင် စိတ်တွေ ပြောပြသည်။

တစ်နိုင်ငံလုံး ပို့ချင်သည့် နေရာပို့ပါ သွားပါမည် ဟု အာမခံနေ၏ ။

လူကြီးတွေ အကြိုက်ဖြစ်သွားသည်။ မိမိကဲ့သို့သော စေလိုရာစေ
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး လိုချင်နေတာ။

ထိုစဉ်က ပညာရေးဌာနတွင် လုပ်သက်များနေသော ဆရာ
ဆရာမတွေက ဝေးလံ ခေါင်ဖျားသော အလယ်တန်းကျောင်းများတွင်
ကျောင်းအုပ်မလုပ်ချင်။ မိသားစု အခက်အခဲ ရှိ၏ ။

လုပ်သက်များသော ဆရာ၊ ဆရာမများကို ကျောင်းအုပ်ရာထူး
တိုးမြှင့်ခန့်ထားပေးသော အခါ သွားရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်သူက
များသည်။

မိသားစု အခက်အခဲ များကြောင့် ရာထူးတိုး လိုချင်သော်လည်း

မယူနိုင်ကြ။ သူတို့၏ အိုမင်းမစွမ်းသော မိဘနှင့် ကျောင်းနေရွယ် သားသမီးများကို ငဲ့ညှာနေရသောကြောင့် ဝေးလံခေါင်ဖျား တောကြိုအုံကြား ရွာကလေးများဆီသို့ ကျောင်းလုပ်သွားမလုပ်နိုင်။

သူတို့ အခက်အခဲနှင့် သူတို့မို့ အပြစ်ဆိုရန် ခက်၏ ။

သူတို့ မသွားချင်သော နေရာများသို့ လိုလိုလားလား သွားပါမည်ဆိုသော မိမိတို့ လူမျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ လူကြီးများက ခန့်စာထုတ်ပေးလိုက်တော့၏ ။

နိုင်ငံတော်အတွက် အဆင်ပြေသွားသလို တက်ကြွနေသော မိမိလို ကြက်ဖတွေအတွက် လည်းအာသာပြေသွား၏ ။

လျှောက်လွှာတင်ပြီး လပိုင်းအတွင်းမှာတင် အမိန့်စာ ထွက်လာ၏ ။

မိမိအား ချင်းပြည်နယ်၊ မတူဝီမြို့နယ်၊ ဆဘောင်ပီး အလက သို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

အမိန့်စာ လက်ထဲရောက်တော့ အတော်ပျော်သွားသည်။

မိမိလိုချင်တာ ရပြီ။ မိမိလုပ်ချင်တာ လုပ်ရတော့မည်။ မိမိဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပြီဟူသော အတွေးဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော် ဆဘောင်ပီး ဆိုတာ ဘယ်နားမှန်း မသိ။ တစ်ခါမျှ မကြားဘူး။ မိမိအနီးအနားတွင် ဆဘောင်ပီးကို သိသူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။

မတူဝီမြို့နယ်အတွင်း ရှိသည်ဆိုသော်လည်း ဘယ်လိုသွားရမှန်းမသိ။

ရာထူးတိုးမြှင့် အမိန့်စာကိုင်ပြီး ဘယ်ကို ဘယ်လိုသွားရမှန်းမသိသော ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးသည် ဆိုပါက ထိုသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်မည် ထင်သည်။

အပိုင်း - ၂ နှလုံးသားကို ထိရခြင်း

ဘယ်ကိုဘယ်လို သွားရမှန်းမသိသဖြင့် အခြေခံပညာ

ဦးစီးဌာနရုံးချုပ်သို့ တစ်ခေါက်ရောက်သွားပြန်သည်။

ရုံးအဖွဲ့တွေ မေးကြည့်တော့ ဆဘောင်ပီးကို တစ်ယောက်မှမသိ။

ချင်းပြည်နယ်လည်း တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဘူး။

အမိန့်စာ ထုတ်ပေးသော ညွှန်ကြားရေးမှူးကတော့ သိမှာ သေချာသည်။

သူနဲ့ဝင်တွေ့ပြီး သူ့အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်သည်။

အဆင်ပြေချင်တော့ ညွှန်မှူးအခန်းတွင် ဧည့်သည်မရှိ။ ၁၀

နာရီကျော်ကျော် ရုံးရောက်ကာစ အချိန်။ ကျွန်တော်ဝင်တွေ့သည်။

ညွှန်မှူးက သဘောကောင်းသည်။ ကျွန်တော့်ကို တပည့်တစ်ယောက်လို

သဘောထားပြီး ဆိုဆုံးမ ဩဝါပေးသည်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့လည်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဘယ်လိုသွားရမှန်း

မသိကြောင်း ပြောပြသည်။ သူက ချင်းပြည်နယ် ဟားခါးကို အလျင်သွား။

ပြည်နယ်ပညာရေးမှူးနှင့် တွေ့ ဆဘောင်ပီးကို ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတာ

သူလမ်းညွှန်လိမ့်မယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ ထိုအချိန်တွင် ချင်းပြည်နယ် ပညာရေးမှူးက

ညွှန်မှူးအခန်းထဲဝင်လာသည်။

ဟာ ... အတော်ပဲ မင်းကံကောင်းတယ်။ အဲ့ဒါချင်းပြည်နယ်

ပညာရေးမှူး ဦးအောင်ခန့်ပဲဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဦးအောင်ခန့် .. ဒါက ခင်ဗျားတို့ ချင်းပြည်နယ်ကို အသစ်ခန့်လိုက်တဲ့ အလယ်တန်းကျောင်းအုပ် ဦးခင်မောင်ကြွယ်။ မတူပီမြို့နယ်ထဲက ဆဘောင်ပီးကို ဘယ်လိုသွားရမှန်း မသိလို့ ကျွန်တော့် လာမေးနေတာ။ ခင်ဗျား အပြန်မှာ ခေါ်သွားပေးလိုက်ပါ။

"ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော် အပြန်ခေါ်သွားပါ့မယ်"

"ကဲ ... မင်အပြင်က ထွက်စောင့်၊ ဦးအောင်ခန့်ကိစ္စ ပြီးလို့ အခန်းပြင်ရောက်တဲ့အခါ မင်းသိချင်တာမေး"

ညွန့်မှူးစကား ကြားတော့ ကျွန်တော် အတော်အားတက်သွားသည်။ ဆရာကြီးနှစ်ဦးကို ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ညွန့်မှူးအခန်းအပြင်ဘက် ထွက်စောင့်နေသည်။ အခန်းအပြင်တွင် ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ချင်နေသော ကျွန်တော် စိတ်ကူးနှင့် ရူးနေ၏ ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျောင်းရုံးကိုတော့ စနစ်တကျ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုရမည်။ ကျောင်းစည်းကမ်းက အရေးကြီးသည်။ စည်းကမ်းမရှိလျှင် မတိုးတက်နိုင်။ အဓိကကတော့ ဆရာတွေကို စည်းကမ်းတကျ ကြပ်မတ်နိုင်ဖို့ပဲ။ ကျောင်းသား/သူတွေကိုတော့ ကျောင်းနေပျော်၍ စာတော်အောင် ထားမည်။ ကျောင်းစာကြည့်တိုက် ဖွင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။

ကျောင်းက ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ ကျောင်းအုပ်ကြီးက စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်နေသည်။

မုန့်ဆီကြော်ဖြင့် မကြော်ရသေး နှုတ်ခမ်းနာနှင့် တည့်မလားဟု စိုးရိမ်သလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မုန့်ဆီကြော်က မကြာခင် ကြော်ရတော့မှာမို့ တွေးရင်း ပြီးဖြစ်သည်။

ကြာကြာ မပြုံးလိုက်ရပါ။ ဆရာဦးအောင်ခန့် ထွက်လာသည်။
ဘယ်နေ့သွားမည်။ အကယ်၍ အကြောင်းမညီညွတ်၍ ထိုနေ့လေယာဉ်တွင်
သူမလိုက်ဖြစ်ပါက ကလေးမြို့ကစောင့်၊ တောင်ပေါ်အတူတက်မယ် ပြောပြီး
ပြန်သွားသည်။

မှောဘီသို့ပြန်ပြီး အထုတ်အပိုးတွေ ပြင်ရသည်။ ချင်းတောင်မှာ
စာအုပ်တွေ ရှားမှာပဲဟု တွေးမိပြီး ဖတ်စရာ စာအုပ်တွေ ထည့်ရသည်။ ရန်ကုန်ကို
လေယာဉ်လက်မှတ်လာဝယ်ရင်း ဝန်ထမ်း စည်းမျဉ်းလိုမျိုး စာအုပ်တွေ ဝယ်ရသည်။
အဝတ်စားထက် စာအုပ်တွေက အလေးချိန် ပိုများနေသည်။ အိပ်ရာလိပ် တစ်လိပ်၊
လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးဖြင့် ချင်းတောင် သွားရန်အဆင်သင့်။

သွားခါနီး မှ တက်ကြွနေသော ကြက်ဖ ငိုငွေ့သွားရသည်။

၂ နှစ်အရွယ် သမီးလေး မြဝတ်ရည်က အဖေ့ကို မလွှတ်တမ်း
ဖတ်ထားသည်။ ပွေ့ချီထားတုန်းပဲ အဖေ့ပါးကို အားပါးတရ နမ်းနေသည်။

ဖေဖေ... အေဝးကြီးကို သွားမှာလားဟင် ...

သမီးအတွက် မုန့်သွားဝယ်တာလား ။

မြန်မြန် ပြန်ခဲ့နော်။

ဖေဖေ့ကို .. သမီးသိပ်ချစ်။

မိုးလောက်ကြီးချစ်။

သမီးလေး စကားသံသည် ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ထိခိုက်
နာကျင်စေပါသည်။ ဒီလောက်ချစ်စရာ ကောင်းသည့် သမီးလေးကို ထားခဲ့ပြီး
အေဝးကြီးကို သွားရမှာ ကျွန်တော် ဝန်လေးသွားမိသည်။

၉ နှစ်အရွယ် သားကြီး ထက်ထက်ကလည်း ဘာမှမပြောပေမယ့်
သူ့မျက်လုံးတွေက ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ဆိုင်းသွားစေ ခဲ့ပါ၏။

။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် အားတင်းထွက်ရမည်။

သူတို့ကြီးပြင်းလာသည့် အချိန်တွင် အထက်တန်းပြဆရာ ဆိုသည်ထက် အထက်တန်း ကျောင်းအုပ်ကြီး၊ မြို့နယ် ပညာရေးမှူးဆိုသည် ရာထူးက သူတို့ဘဝကို အရောင်လက်စေမည် ထင်သည်။

အောင်မြင်မှုတိုင်းတွင် စွန့်လွှတ်စွန့်စားရတာ ချည်းပင်။

ယခုလို ငယ်ရွယ်ချိန်တွင် စွန့်လွှတ်စွန့်စား ထွက်ခွာသွားလျှင် ပင်စင်ယူချိန် ဂုဏ်ယူနိုင်ဖွယ် ရာထူးတစ်ခုတော့ ရနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ထိုအတွေးနှင့် ကျွန်တော်သည် အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းသော သားနှင့်သမီးကို ထားရစ်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်သလား၊ မှားသလား ကျွန်တော်မသိ။

ကျွန်တော် လေယာဉ်စီး၍ ချင်းပြည်နယ် ထွက်ခွာခဲ့ပါ၏ ။

ဘဝတွင် လေယာဉ် တစ်ခါမှ မစီးဘူးသဖြင့် ကြောက်သလို လန့်သလို ဖြစ်မိသေးသည်။ ကောင်းကင် အမြင့်ကို ပြန်တက်သွားတော့ နားတွေ အူနေသည်။

ရန်ကုန်မှ ၆ နာရီကျော်တွင် ထွက်သွားပြီး ကလေးမြို့သို့ ၈ နာရီကျော်တွင် ရောက်သည်။

လေယာဉ်ကွင်းတွင် ဆရာကြီး ဦးအောင်ခန့်ကို မတွေ့။ အကြောင်းမညီညွတ်၍ လိုက်မလာနိုင်သေးခြင်း ဖြစ်မည်။ ထို့အတွက် ကလေးမြို့တွင် စောင့်ဆိုင်းရန် ကြိုတင် မှာထားခြင်းဖြစ်မည်။

ထိုစဉ် ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

ဘယ်ကို သွားမှာလဲမေးတော့ အနီးအနားက တည်းခိုခန်း ပို့ဗျာ

ဟုပြောမိသည်။

သူက တောင်ဇလပ် တည်းခိုခန်းကို ပို့ပေးသည်။ လေယာဉ်ကွင်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးလောက်မှာ ရှိသည်။ တည်းခိုခန်းတွင် ပစ္စည်းတွေထားပြီး ကျွန်တော် အပြင် ပြန်ထွက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာစူးစမ်းရန် ဖြစ်ပါ၏ ။
အသိတစ်ယောက်မျှမရှိသော ကလေးမြို့တွင် ကျွန်တော် ယောင်ချာချာဖြင့် လျှောက်သွားနေ၏ ။

ဟိုမေးဒီမေး မေးကြည့်တော့ ကလေးမြို့ မှ ဟားခါးကို တိုက်ရိုက်ကားစီးသွားရသည်။ ဟားခါးသွားသည့်အခါ ဖလမ်းမြို့ကို ဖြတ်ကျော်သွားရ သည်ဟုဆိုသည်။

တီးတိန်က တစ်လမ်း။ ဟားခါးသွားသည့် လမ်းပေါ်ရှိ သိုင်းငင်းဆိုသည့် ရွာလေးမှ လမ်းခွဲထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်က ပြည်နယ်ရုံးစိုက်ရာ ဟားခါးသို့ သွားသည့်လမ်းပေါ်ရှိ သိုင်းငင်းဆိုသည့် ရွာကလေးမှ လမ်းခွဲထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်က ပြည်နယ်ရုံး စိုက်ရာ ဟားခါးသို့ အလျင်သွားရမည်။ ပြည်နယ်ရုံးရောက်မှ မတူဝီမြို့နယ် ဆဘောင်ပီးသို့ ဆက်သွားရမည်။

ကလေးရောက်သည်အထိ ဆဘောင်ပီးကို သိသူမရှိသေး။ မတူဝီက ချင်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းဖြစ်၍ ပခုက္ကူ ဂန့်ဂေါဘက်ကသွားမှ ပိုအဆင်ပြေသည်ဟု ပြောသူက ပြောကြသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဆရာကြီး အောင်ခန့် လာမှပဲ အသေအချာ သိရတော့မည်။

နက်ဖြန် ဆရာကြီးလာကောင်းလာမည်။ လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားကြိုရမည်။

တည်းခိုခန်းတွင် နေထိုင်ရင်း စိတ်မော စိတ်စောနေ၏ ။

စိတ်လှုပ်ရှားတွေးတောနေသဖြင့် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း

အိပ်မပျော်။

ဆရာကြီးအလာကို မျှော်နေမိတော့၏ ။

*

အပိုင်း - ၃ ဆဘောင်ပီးမှ လိုင်တီးသို့

နောက်တစ်နေ့ လေယာဉ်ဖြင့် ဆရာကြီးရောက်လာသည်။

ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် သွားကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ဆရာကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို သိရှိ မှတ်မိနေသည်။

ဆရာကြီးအား စောင့်ကြိုနေသော ရုံးကားဖြင့် ဟားခါးမြို့တော်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ကလေးမြို့ပြင်ရောက်သည်နှင့် တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မောင်းတက်တော့သည်။ သိုင်းငင်းရောက်မှပဲ တစ်ထောက်နားတော့သည်။

သိုင်းငင်းရွာသည် တောင်ပေါ်မြို့များ၏ ကြားစခန်းဖြစ်သည်။

သိုင်းငင်းရွာမှ တီးတိန်မြို့သို့ လမ်းခွဲထွက်သွားသည်။

ဖလမ်းနှင့် ဟားခါးက တစ်လမ်း၊ ဖလမ်းကို အလျင်ရောက်သည်။ ဖလမ်းမှ တဆင့် ဟားခါးသို့ ဆက်သွားရသည်။

တောင်ပတ်လမ်းလေးသည် ကျဉ်းလွန်းသည်။

တောင်ကို ပတ်ပြီး ဖောက်ထားသော လမ်းဖြစ်သည်။

ကျယ်ပြန့်ဖို့မလွယ်။ ကားနှစ်စင်းရှောင်လို့ မရတတ်။ တချို့နေရာတွင် ကားနှစ်စင်းရှောင်ရန် အတွက် မြေကွက်လပ် ကျယ်လုပ်ပေးထားသည်။ မြေကွက်လပ်ကျယ်ရောက်မှ ကားနှစ်စင်းရှောင်ရသည်။

ကားလမ်းသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်နှင့် တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်။ လမ်းကွေ့ရောက်၍ အောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင်

စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ကွေ့ကွေ့ကောက်ကော် စီးဆင်းနေသည်နှင့် တူသည်။

တောင်ပေါ်ရောက်လေလေ၊ အေးလေလေပဲ။ စီးလာသောကား
မတော်တဆ တောင်အောက်ချော်ကျသွားလျှင်တော့ တွေးရဲစရာ မရှိ။ ကျွန်တော်က
ကြောက်လန့်စိတ် အနည်းငယ်ရှိမှန်း ဆရာကြီးက ရိပ်မိသဖြင့် အားပေးသည်။

ရောက်လာပြီးမှတော့ ကြောက်မနေနဲ့တော့။ တောင်ပေါ်လမ်းတွေက
ဒီလိုချည်းပဲ။ တောင်အောက်ကို ကားထိုးကျသွားလို့ကတော့
နတ်ပြည်ရောက်ပီလို့သာမှတ်။ တို့လည်း ပထမတော့ မင်းလိုပဲ
တွေးကြောက်မိသေးတယ်။ နောက်ပိုင်း အခေါက်ခေါက်အခါခါသွားတော့
ရိုးသွားတာပါပဲ။

ဆရာကြီး၏ အားပေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် အားတက်သွားသည်။
သေရင် နတ်ပြည်ရောက်မှာပဲ ဟုယုံကြည်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ မိုးချုပ်စတွင် ဟားခါးမြို့သို့ ရောက်၏ ။

ဟားခါးမြို့အဝင်တွင် အတော်အေးနေပြီ။ မြူတွေဆိုင်း၍
မှိုင်းပေနေသည်။ အမှောင်က ကြီးစိုးထားသဖြင့် မြို့၏ အလှအပကို မမြင်ရတော့။
ထင်းရှူးပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေသော တောင်ပေါ်မြို့လေးသည် လှမှာ သေချာသည်။

ရောက်တော့ နေစရာမရှိသဖြင့် ဆရာကြီး အိမ်မှာပဲ တည်းရသည်။
ဆရာကြီးကလည်း မငြီး မငြူလက်ခံသည်။ ဆရာကြီးအိမ်တွင် ဆရာကြီးကို
ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပြီး ဆရာကြီးနှင့် အတူနေသော ဟားခါး အထက (၁) မှ
အထက်တန်းပြဆရာ ကိုမြခိုင်ရှိနေသည်။ သူကလည်း ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေရာ
ချထားပေး၏ ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာကြီးက ရုံးသို့ ခေါ်သွားသည်။
ရုံးအုပ်စာရေးကြီးကို ဆဘောင်ပီး သွားမယ့် ဆရာကြီး ဟုမိတ်ဆက်ပေးသည်။
ရုံးအုပ်စာရေးကြီးက ကျွန်တော့်ပုံပန်းကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ အရပ်ပြုပြု

အသားဖြူဖြူ ပိန်သေးသေး ဆရာကြီးလေးကို သနားသွားပုံ ရသည်။

ဆဘောင်ပီးကို သူ့လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သူသွားနိုင်မယ် မထင်ဘူး။
လမ်းမှာ ၁၅ ရက်လောက် အိပ်ရတာ ။ ကိုယ့်အိပ်ရာလိပ်နဲ့ ကိုယ့်ရိက္ခာ
သယ်သွားရမှာ။ တောင်ပေါ်အတက်အဆင်းလည်း ကြာကြာလျှောက်နိုင်မယ့်ပုံ
မပေါ်ဘူး။ လမ်းမှာလည်း တောခွေးတွေဝံပုလွေတွေ ရှိတယ်လို့ပြောတယ်။
သွေးစုပ်တဲ့ကျွတ်တွေလည်း လူသံကြားတာနဲ့ သစ်ပင်ပေါ်က
ခုန်ဆင်းလာတတ်တယ်။ ထုံးဘူးလေးတွေ ခါးချိတ်သွားရတာ ။ ကိုယ်ပေါ်ကျလာတဲ့
ကျွတ်ကို ထုံးတို့ပြီး ဖယ်ရှားသွားရတာ ပြောတယ်။ ဒေသခံတောင် မလွယ်ဘူး။
တော်ကြာ ဆရာကြီးဆီ ပြန်လာပြီး ငိုပြမှာ။ တီးတိန်မြို့ထဲက လိုင်တီး အလက၊
နေရာလွတ်မယ်၊ အဲ့ဒီ ပြောင်းပေးရင် ကောင်းမယ်။

အဲ့လိုင်တီးကကော အခြေနေဘယ်လိုရှိလဲ။

လိုင်တီးက တီးတိန်မြို့နဲ့ ၁၂ မိုင်ပဲဝေးတယ်။

နေ့ချင်းပြန်သွားလို့ရတယ်။ အိမ်ခြေ ၅၀၀ ကျော်ရှိတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာပဲ။
အောင်ချက်တော့ မကောင်းဘူး။

စာရေးကြီးစကား နားထောင်ပြီး ဆရာကြီး ခေတ္တ စဉ်းစားသည်။
ပြီးတော့မှ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဒါဆိုရင် အမိန့်စာပြင်ထုတ်။ နောက်လထဲမှာ
ကျွန်တော်တီးတိန်ကျောင်း စစ်သွားရင်း ခေါ်သွားလိုက်မယ်။

ဆရာကြီးနှင့် စာရေးကြီး တို့၏ စေတနာ မေတ္တာတို့ကြောင့်
ဝေးလံခေါင်ဖျားသော ဆဘောင်ပီးသို့ ကျွန်တော် မရောက်ခဲ့ရ။ တီးတိန်မြို့နယ်
လိုင်တီး အလက ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခန့်ထားခံလိုက်ရသည်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်ခန့် ကျေးဇူးကြီးပါပေ၏ ။

နောက်လ တီးတိန်သို့ ကျောင်းစစ်သွားသောအခါ ကျွန်တော်
ခေါ်သွားသည်။ တီးတိန်မြို့နယ် ပညာရေးမှူး ဆလင်းထွန်းလှိုင်ထံ အပ်ထားခဲ့၏ ။

ဆရာကြီး ဆလင်းထွန်းလှိုင် အိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။
ဆရာကြီးမိသားစုသည် အလွန်စေတနာကောင်း၏ ။ သရက်၊ မင်းတုန်းဘက်က
ချင်းလူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏ ။ မြေပြန့်က ရောက်လာသော ကျွန်တော်တို့ကို
ညှော်ခံကျွေးမွေးပြီး သူ့အိမ်မှာပဲ နေရာချထားပေးသည်။

ဆရာကြီးအိမ်တွင် B.Ed ကကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းနှင့်
ပြန်တွေ့သည်။ ဖြစ်ခြေသား မိုးဆွေ။ သူကအလျင်ရောက်နှင့်နေ၏ ။ တီးတိန်မြို့နယ်
ဇိမ်ပီး အလက ကျောင်းအုပ်အဖြစ် ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်နယ်ပညာရေးမှူးနှင့် တွေ့ဆုံမည့် အစည်းအဝေးသို့
ကြိုတင်ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ဦးဆောင်ပြီး တီးတိန်မြို့ထဲ အလည်အပတ်ခေါ်သည်။
မြန်မာဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့ပြီး မြန်မာတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ကျောင်းအုပ်ထဲမှာတော့ မြန်မာဆို၍ သူရယ် ကျွန်တော်ရယ် ပြီးတော့
ထုတ်လိုင် အထက ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးတိုးမောင်ရယ်ပဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်က မြို့နယ်ပညာရေးမှူး ဆရာကြီး ဆလင်းထွန်းလှိုင် အိမ်မှာ
အတူတည်းကြသည်။

ဆရာကြီး မိသားစုကလည်း လူမနည်းလှ။ မိသားစု ရ ယောက်ရှိသည်။
ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်ပေါင်းရင် အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေး၌ ၁၀ ယောက်ရှိသည်။

ဆရာကြီးကတော်သည် အလွန်စေတနာကောင်း၏ ။ ကျွန်တော်တို့ကို
မညီးမညူ ချက်ပြုတ်ကျွေးသည်။ ကျွန်တော်က အမဲသားနှင့်
ဝက်သားမစားသောကြောင့် ကြက်ဥကြော်ကျွေး တာအမှတ်ရနေသည်။
ကြက်သားကဈေးကြီးပြီး အလွယ်တကူ ဝယ်မရ။ လိုက်ဖမ်းပြီး ကိုယ့်ဘာကို

အမွေးနုတ် ချက်ပြုတ်စားရသည်။

ထို့ကြောင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ပဲနှင့် ကြက်ဥကြော်တို့ပဲ
ကျွန်တော်စားရသည်။

တီးတိန်တွင် တပတ်လောက် ကျွန်တော်နေရသည်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်ခန့်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို တီးတိန်မှာ ထားခဲ့ပြီး
ဟားခါးပြန်သည်။

တီးတိန်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့်အချိန်သည် ဇွန်လနောက်ဆုံးပတ်
ဖြစ်သဖြင့် မိုးရွာနေသည်။ ရွာလျှင် သဲသဲမဲမဲရွာ၏ ။ ရှေ့ကို ၁၀ ပေလောက်
မမြင်ရသော မှောင်ပိန်းနေအောင် ရွာသည့်မိုးဖြစ်သည်။

ထိုမိုးကြားထဲမှ ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲ ထွက်လည်ကြသည်။

တီးတိန်တွင် လည်ပတ်စရာ အထွေအထူး မရှိပါ။မြို့လယ်က
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် အီကြာ ဗီဒီယိုရုံပဲရှိသည်။ ဗီဒီယို ပိုင်ရှင်က
အီကြာဖြစ်သဖြင့် အီကြာ ဗီဒီယို ဟုခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ဦးတိုးမောင်ကလည်း လခစောင့်ထုတ်ရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့်
မပြန်သေး။ ထို့အတူ သူငယ်ချင်း မိုးဆွေကလည်း လခထုတ်ပြီးမှ ပြန်မည်ဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ဦး ဆရာကြီးအိမ်တွင် အားမနာပါးမနာ
စားသောက်နေထိုင် တည်းခိုတော့၏ ။ ဆရာကြီး မိသားစုကလည်း မငြိုငြင်
ချစ်ခင်စွာ ကျွေးမွေးထားပါ၏ ။

သို့သော် မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တာဝန်ကျသည့် ရွာက အလယ်တန်းပြ
ဆရာတယောက် လာခေါ်မည်။ ထိုဆရာနဲ့ လိုက်သွားဟု မြို့နယ်ပညာရေးမှူး
ဆရာကြီးက မိန့်၏ ။ လိုအပ်တာတွေ ယူသွားနိုင်အောင်လည်း သတိပေးသည်။

နက်ဖြန်ကို ကျွန်တော် စောင့်နေ၏ ။

